

oner som omhandlet i artikel 3 og 4 i Fællesskabet som helhed at fremme en harmonisk, afbalanceret og bæredygtig udvikling af den økonomiske virksomhed, et højt beskæftigelsesniveau, et højt socialt beskyttelsesniveau, ligestilling mellem mænd og kvinder, en bæredygtig og ikke-inflationær vækst, høj konkurrenceevne og en høj grad af konvergens med hensyn til de økonomiske resultater, et højt niveau for miljøbeskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten, højelse af levestandarden og livskvaliteten, økonomisk og social samhørighed samt solidaritet mellem medlemsstaterne.« Ligesom art. 2 TEU indeholder en lignende formulering. Det synes således klart, at EF-Domstolens formålsfortolkningsstil (teleologi) har en klart politisk baggrund.

Fra retspraksis ses som et udslag af den politiske domstolspraksis bl.a. Keck-dommen (C-268/91), hvor EF-Domstolen detaljeregulerede inden for markedsføringsreglerne. I bogen »EU-ret i kontekst« side 218 formulerer Hjalte Rasmussen det således: »Keck-dommen illustrerer godt et aspekt af det problem, som handler om EF-Domstolens angivelige policymaking eller ligefrem dens judicielle aktivisme, dens judicial activism, som er omhandlet i kapitlerne 1 og 6 ovenfor. Dette problem handler om, hvorvidt det er videnskabeligt hensigtsmæssigt at underkaste en institution som Domstolen en policy-analyse, hvilket jo forudsætter, at den i større eller mindre grad er involveret i politikerne – i politikmageri.«

Af andre domme, hvor EF-Domstolen har optrådt politisk eller har ændret de grundlæggende spilleregler, skal nævnes:

- Tjernobyldommen C-70/88, hvor Domstolen ved at tillægge Europa-Parlamentet søgsmålskompetence ændrede magtforholdene i traktaterne.
- Costa/ENEL-dommen C-6/64, hvor EU-retten blev givet forrang frem for national ret, og i øvrigt suppleres af C-106/77 (Simmenthaldommen), der tillægger de nationale domstole kompetence til at til-

sidesætte de nationale parlamenters love, såfremt de er i strid med EU-retten.

- Cassis de Dijon-dommen C-120/78, som udvidede undtagelsesbestemmelserne i TEF art. 30. T-306/01, der flytter dele af søjle II om det forsvars- og udenrigspolitiske samarbejde til søjle I.

Og helt aktuel er altså Metockdommen, som ændrer grundlaget for, hvornår man som unionsborger kan bruge de af indre marked udviklede regler om familiesammenføring.

Der er i den juridiske teori bred enighed om, at disse domme er eksempler på markante ændringer i EF-traktaternes indhold. Som politiker må man spørge sig selv, om det virkelig er en domstols opgave at træffe afgørelse om EU-rettens forrang, Europa-Parlamentets søgsmålskompetence, udvidelse af politikområderne under søjle 1 eller tilsidesættelse af medlemslandenes udlændingelove. Med vedtagelsen af nærværende forslag udtaler Folketinget, at sådanne sager naturligvis ikke hører hjemme under en domstols virke, hvorfor regeringen må søge at modarbejde denne tendens og arbejde for en ændring af det retsgrundlag, der regulerer Domstolens arbejde.

Som forslagsstillerne ser det, er der to muligheder for at pålægge Domstolen at ophøre med sit politiske virke. Enten kan der i traktatartiklerne om Domstolens virke (art. 220 – 225 A TEF) indsættes bestemmelser, der direkte præciserer en indskrænkende fortolkningsstil. Alternativt kan der arbejdes for en ændring af protokol 2 vedrørende statuten for domstolen. Og endelig bør formuleringerne om, at EU skal udvikle sig til en stadig snævrere union, ophæves. Det må bero på regeringens vurdering, hvilken af disse metoder der vælges. Under alle omstændigheder finder forslagsstillerne det nødvendigt, at det direkte i enten traktat- eller statutteksten formuleres, at EF-Domstolens virksomhed alene angår juridiske uoverensstemmelser og ikke må berøre afgørende politiske spørgsmål, jf. den overfor nævnte retspraksis, som har haft til hensigt at fremme integrationsprocessen i EU.